

Arrest

nr. 196 758 van 18 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 24 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 januari 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 8 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 22 december 2016 een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 4 januari 2017 ter kennis wordt gebracht, betreft de eerste bestreden beslissing.

1.2. Eveneens op 4 januari 2017 wordt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit betreft de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker werpt in het eerste middel, dat is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, op: *“Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel in samenhang et een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”* In het tweede middel, dat is gericht tegen het bevel om het grondebied te verlaten, werpt verzoeker op: *“Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”*

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 26 september 2017 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoeker richt op 13 oktober 2017 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 30 november 2017 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij is het niet eens met deze beschikking, stelt dat zij middels de door haar overgemaakte documenten haar identiteit op voldoende wijze heeft aangetoond en daarnaast ook het bestaan van duurzame sociale bindingen aannemelijk heeft gemaakt en dat voor wat betreft de afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM onvoldoende rekening werd gehouden met haar langdurig verblijf in België gedurende zeven jaren, zodat de bestreden beslissingen de proportionaliteits-toets niet doorstaan. De verwerende partij is het eens met de beschikking.”*

2.5. Met zijn simpel betoog dat hij zijn identiteit op een voldoende wijze heeft aangetoond, brengt verzoeker niets in tegen wat in de beschikking werd vastgesteld op dit punt, met name dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet ingaat op de motieven van de eerste bestreden beslissing waarin wordt uiteengezet waarom de door verzoeker neergelegde documenten niet kunnen worden aanvaard, reden waarom de door de verwerende partij gedane beoordeling ervan in de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen wordt gebracht. Waar verzoeker aanvoert dat hij het bestaan van duurzame sociale bindingen aannemelijk heeft gemaakt, brengt hij hiermee de beschikking niet aan het wankelen waar

deze stelt dat aangezien verzoeker niet voldoet aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, hij niet kan verwachten dat de verwerende partij alsnog rekening houdt met elementen die betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging. Waar verzoeker verder aangeeft dat voor wat betreft de afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM onvoldoende rekening werd gehouden met zijn verblijf in België gedurende 7 jaren, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen melding maakte van een schending van artikel 8 van het EVRM. Aangezien verzoeker geenszins aantoont dat dit niet kon worden aangevoerd ten tijde van het indienen van het verzoekschrift, kan de Raad hiermee geen rekening houden. Een vraag tot horen kan immers niet worden aangewend ter remediëring van een gebrek in het verzoekschrift. Met zijn betoog haalt verzoeker de beschikking alleszins niet onderuit waar deze aangaande verzoekers langdurig verblijf stelt, *“Waar de verzoekende partij verwijst naar de duurzame sociale bindingen en een grote vrienden- en kennissenkring die zij heeft opgebouwd, wijst de Raad erop dat aangezien de verwerende partij oordeelt dat de verzoekende partij niet voldoet aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, ze niet kan verwachten dat de verwerende partij alsnog rekening houdt met elementen die betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging”* en *“Waar de verzoekende partij meent dat zij een verblijfsrecht kan doen gelden op basis van langdurig verblijf maar dat de gegrondheid van de aanvraag nog niet werd onderzocht, dient de Raad op te merken dat dit geen dienstig betoog is. Immers volstaat de overtuiging van de verzoekende partij dat haar aanvraag om verblijfsmachtiging gegrond is wegens een langdurig verblijf in België, niet om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten aan het wankelen te brengen.”*

2.6. Gelet op bovenstaande dient de Raad op te merken dat verzoeker geen elementen aanbrengt die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

2.7. Het eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond. Het tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA